

LOK 90 år

– Ulla minns

2024 fyller LOK 90 år och för att fira klubbens långa historia blickar vi tillbaka på minnen från förr. I den första delen berättar Ulla Kjell om hur hon och hennes familj började sin LOK-resa.

1987 kom jag och min familj, dvs Ulla, Anders, Tobias, Esbjörn och Linnea Kjell till Linköpings Orienteringsklubb vilken kom att bli en viktig och betydelsefull del i våra liv. Jag hade inte orienterat som ung, men min pappa och storebror hade orienterat i den Halländska klubben OK Gläntan, så jag kände till sporten.

När äldste sonen Tobias, född 79, var stor nog för att börja orientera tog jag kontakt med en orienteringsklubb där jag hade en bekant, men fick inte besked huruvida de skulle ha någon nybörjarkurs. Jag kontaktade då Linköpings OK istället. Tror att det var Ulf Waldenffjord som svarade när jag ringde. Jag blev trevligt bemött och fick information om nybörjarkurs och att vi var välkomna till LOK-gården i Vidingsjö. Inte visste jag då att det stället skulle bli familjens andra hem under många år.

Lillebror Esbjörn f. 81, gick nybörjarkurs året efter Tobias och lillasyster Linnea f. 86 hade inget val, hon fick hänga med. Tisdagskvällarna och senare även torsdagskvällarna tillbringade vi på LOK-gården. Fikat efter träningen var då som nu viktigt. På den tiden serverades läsk till smörgåsarna, det var ju fint, tyckte barnen. Men vid vilket bord skulle vi våga sitta, vi kände ju inte de vuxna orienterarna och alla verkade så hemmastadda och kända med varandra. ”Sitt här hos oss” sa en kvinna som jag kände igen som mamma till Jonas som var i Tobias träningsgrupp. Det var Marie Svernestam som bjöd in oss i gemenskapen och den gemenskapen har fortsatt genom åren. Marie blev en god vän och orienteringsförebild för mig.

Själv sprang jag min första tävling på Östgöta 3-dagars i Valdemarsvik 1991. Östgöta 3-

På fotot från 2006 representerar vi olika klubbar, Esbjörn: Lunds OK, Linnea: IKHP, Tobias OK Hällen och vi gamle håller oss till LOK.

dagars var en stor tävling som cirkulerade runt mellan Östgötska klubbar och det här året var 14 nationer representerade och jag var jättenervös.

Kvällen innan tävlingen gick Inga-Lill Pettersson och jag till startplatsen, för att se hur där såg ut och fundera över hur vi skulle ta oss an den kommande banan. Inga-Lill som nu är bland de bästa i sin åldersklass har utvecklat sin orientering på ett strålande sätt, det har inte jag gjort. Den där första orienteringsdagen i Valdemarsvik lämnade vi Linnea på barnpassningen och hon var arg när jag hämtade henne. Jag vill inte bli passad, sa hon med eftertryck. Hon kände sig mer hemma vid LOK-flaggan, där fanns ofta Malin Svenssons mormor Birgitta Almén eller någon annan snäll

tant som hon kunde vara med, utöver jämnåriga LOK-barn.

Jag engagerade mig ganska snart i klubbarbetet och hade hand om nybörjarkurs och träning för de yngsta under många år. Jag tycker att jag var bra på att lära ut kartans färger och tecken och att leka lekar och trösta och heja, men därutöver kunde jag inte bidra med något inom orientering.

Senare blev jag också bra på att hitta sponsorer till klubben, ragga priser till 43-kavlen och andra tävlingar och ordna underhållning vid klubbens kolmilor. Kan nämna att jag fick god kontakt med K-Rauta som var samarbetspartner till 43-kavlen under flera år. Deras marknadsföringsavdelning låg i Finland och jag var tvungen att kontakta dem för att få rätt logga till programbladet. Det visade sig då att den person jag fick kontakt med, kände väl till 43-kavlen och skulle själv till Sverige för att springa vår tävling. Världen är liten ibland.

Lördagen den 2 oktober 1993 anordnades Corren Cup, senare Ekorren Cup, för första gången. Vi var några ungdomsledare som anammade Per-Johan Perssons idé om att ordna en ungdomsbudkavle. Tävlingen gick i Vallaskogen och min uppgift var att få Correspondenten att sponsra med nummerlappar och priser. Vi har väl aldrig haft så fina nummerlappar, olika färger för varje sträcka, som under de åren Corren var sponsor för tävlingen. Men efter några år ville de inte vara med längre, Corren skulle satsa på kultur istället för ungdomsidrott, fick vi veta. Då döpte vi om tävlingen till Ekorren Cup och fick Serla att sponsra med mjukisekorror, det blev massor av priser till barnen. samarbetet med Serla fortlever än, vad jag vet. Nils Magnus Nilsson snidade det fina vandringspriset som cirkulerar bland vinnande klubbar. Jag är så glad att tävlingen fortlever, det är för många barn den första kavle/stafett som de är med i.

Lika glad är jag över att SOL-skolan fortlever år efter år. Som mamma till tre f.d solskoleledare vet jag vad det betyder både för ledarna och för barnen.

1996, då Linnea var 10 år, sprang hela familjen O-ringen i Värmland. Linnea startade först,

första dagen och var först i mål. Hon blev intervjuad av speakern, radions direktsändning och flera tidningar. På frågan vem som var bäste orienteraren i familjen svarade hon Tobias och tillade att mamma är sämst. Och så har det förblivit genom åren, men det kan jag tåla.

Våren 1997 fick Linnea uppgiften av Östgöta-correspondentens sportreporter Jörgen Auer, att lära honom orientera inför hans medverkan på O-ringen i Umeå. De två träffades flera gånger under våren och det blev många reportage i tidningen. Jörgen lyckades dock inte så bra med orienterandet, han sprang vilse i på tredje etappen, men det blev roliga reportage i ÖC. På Linneas 12-årsdag ringde det på dörren och där stod Jörgen och fotograf Peter med en stor färgbild på Linnea när hon springer i mål med kartan i munnen.

2007 arrangerades O-Ringen med Mjölby som centralort. LOK hade flera "tunga" uppgifter och de flesta klubbmedlemmar var engagerade på olika sätt. Jag hade förmånen att tillsammans med Boel från OK Denseln och Jonna från LAIK ta fram funktionärskläderna. Vi satt hemma hos mig när vi bestämde, jo vi kör, vi vågar, vi tar orange pikéskjortor och blåklintsblå västar. Många manliga funktionärer tyckte inte om färgen på skjortan,

de tyckte att de inte kunde använda skjortan efter tävlingen, när den hade en så skrikig färg. Men vi ville att funktionärerna skulle synas, och det blev så bra till slut. Jag fick också i uppdrag att ta fram souvenirsortimentet till tävlingen, det var på den tiden arrangören själv fick bestämma om sånt. Jag ser fortfarande fina handdukar med blåklint på, i lagom storlek och av god kvalitet, i duschen på olika tävlingar runt om i landet. Hur det ser ut i herrarnas dusch vet jag inte.

En för mig annorlunda händelse under O-Ringen var när Radio Östergötland ringde mig och bad mig komma dagen därpå för att prata en halvtimme i direktsändning. De sände från O-ringen varje dag och hade olika teman, varvat med musik. Varför ringer ni mej, frågade jag. Jo, för du är ordförande i Östergötlands största orienteringsklubb, blev svaret. Kom 10 minuter innan vi sänder fick jag veta, och när jag anlände frågade jag vad vi skulle prata om. Jo, sa reportern, först vill jag veta varför det inte finns tvål på toaletterna! Du har några minuter att ta reda på det. Tack och lov fick jag tag på Anders Montelius från Boxholm som kunde ge besked. Många hade tvättat kläder på toaletterna och tvålen hade tagit slut, men påfyllning var på väg. Det där med klädtvätt kunde jag inte säga i radion tyckte jag, så det fick bli att orienterare är väldigt noga med hygien, därför var tvålen slut men nu var det påfyllt. Jag fick också frågan om varför orienterare äter så mycket bananer.

På O-Ringen 2019 i Norrköping hade vi funktionärer rosa kläder, det var också snyggt!

Under flera år hade jag nöjet att tillsammans med min klubbkamrat Elisabeth Österberg ta hand om mat, läggning och väckning av 10-milalöpare, så att de som skulle ut på sina sträckor kunde göra det på bästa möjliga sätt. Gymnastiksalsgolv, skitiga stugor med muslort i köket, skolsalar, kalla tält, åh, så roligt vi har haft genom åren.

Tack vare orientering och Linköpings Orienteringsklubb har vi som familj och jag personligen fått uppleva så mycket glädje, gemenskap, spänning, utmaningar och roligheter. Och det roliga fortsätter i många år till, hoppas jag, även om pandemin, när den kom 2020 gjorde att min närvaro på LOK-gården tisdagar och torsdagar stannade av.

Ulla Kjell, D70